

ÜNNEPI Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség ingyenes tájékoztatója

X. évfolyam 6. szám

2003. november–december

Tartalom:

Jöjj el, Urunk, Jézus!	1
A három pápa éve	2
Ürögdi Ferenc: Minden advent	2
Jó volt olvasni:	
Dsida Jenő: Kalendárium szonettekben	3
Zenei jegyzet:	
Abonyi Mise	3
Szentségek:	
Házasság	4
Képek az új kertvárosi templom építéséről	5
Egy Anya, akit Teréznek hívtak ..	6
Adventi fények a Kálvárián!	7
Hittanóra:	
Egyházunk a történelemben	8
A hónap szentje:	
Szent András	8
Két gyerek	8
A három fa legendája (norvég mese)	9
Franciaorszái Notre Dame diákok a Mindszenty Gimnáziumban ..	10
Két mindszentys diák Voironban	10
Gyerekeknek	11
Karácsonyra készülünk Adventi koszorú	
Hírek	12
Anyakönyvi hírek	12

Jöjj el, Urunk, Jézus!

Előre nem tudhatja senki, hogy december elejére fog-e esni hó, lesz-e fagy. Azt azonban tudom, hogy minden évben Advent elejére a szívünk telve van örömmel és Jézus-várással.

A hajnali misére hívó harangszó és az adventi énekek varázsa csak erősítik bennünk a Jézus-várás vágyát. Az égig száll énekünk és imánk: "Jöjj el, urunk, áldott Üdvözítőnk és segítsd árva néped!"

Ezekben a napokban gyakran találkozhatunk olyan emberekkel, akiknek a szíve ehelyett inkább az ajándékbeszerzés és a nagytakarítás gondjával van tele. Ők talán nem is gondolnak a Megváltó várására, lehet, hogy nem is készülnek Jézus születésére, de azért szeretnének egy szép ünnepet és néhány szabadnapot.

Vajon melyik típushoz tartozókhoz hozza meg karácsony angyala az örömhírt a Gyermekek születéséről? Remélem, hogy nem okozok csalódást senkinek, ha azt állítom, hogy mindkettőnek. Az örömhír az Ige megtestesüléséről, az Üdvözítő e világba érkezéséről minden embernek szól, függetlenül attól, hogy várja-e valaki Őt vagy sem.

Bár az üzenet mindenkinek szól, az eredmény nagyon is különböző lehet. Isten Fiának földi eljövetele olyan jelentős esemény volt, amelyet Isten évszázadokon keresztül készített elő a próféták tanítása által, hogy várják az Üdvözítőt. De amikor a Világosság a világba jött, az mégsem ismerte fel és az emberek nem fogadták be, mert sokan nem voltak felkészülve az érkezésére (vö.: Jn 1,10-11). Egyáltalán nem mindegy tehát, hogyan éljük át az adventi időt és céljának megfelelően használjuk-e fel ezt a karácsonyi előkészítő időszakot.

Az Advent azt jelenti, hogy valami új kezdődik el a világban, az egyházban és mindannyiunk személyes életében. Minden Advent azt jelenti, hogy nyitott a jövő. A könny és a szomorúság mosollyá és örömmé változhat, a szenvedésből és a fájdalomból új remény születhet! Az Advent évről-évre azt bizonyítja, hogy mindenkire közel van az Isten üdvössége.

Az idei év adventjén mindemellett kezdjük el hinni, hogy Istennek van üzenete és mondanivalója a világ számára és van üzenete a mi számunkra is. Az idei Adventben álljunk meg néha és imádkozzuk: "Jöjj el, Urunk Jézus!" Ez a nagyon régi keresztény fohász már sokaknak segített, hogy a decemberük Adventté, a hónap 25. napja pedig Karácsonnyá, Jézus születésének ünnepévé váljon. Úgy mondjuk ezt a rövid imát, hogy szívből várjuk az Úr eljövetelét.

Advent kezdetén azt kívánom a Harangszó minden olvasójának, hogy így tudjanak felkészülni Urunk születésére, és mindenkire jusson el az örömhír, hogy "Velünk az Isten!"

Horváth István Sándor
MKPK Titkárság vezetője

A három pápa éve

Az 1978-as esztendő a Katolikus Egyház 2000 éves történelmében a fenti, különleges jelzővel rendelkezik. 1978. augusztus 6-án, 81 éves korában az Úr imáját imádkozva hunyt el VI. Pál pápa. Egy magyar egyháztörténész így írt haláláról, temetéséről: "Egyszerű koporsója a Szent Péter tér közvetlen minden külső pompa nélkül az egész emberiség felé jelezte, hogy ki is távozott vele az örök hazába: az emberiség szakértője, a Jézus Krisztus akarata szerinti egyszerű, alázatos Péter-utód".

VI. Pál pápát – akik csak távolról, illetve felületesen ismerték – egy visszahúzódó, zárkózott, távolságtartó emberként jellemzik. Közvetlen munkatársai nagy műveltsége, bölcs ítélőképessége mellett felfedezték benne az Egyház iránti mély ragaszkodást, a rászorulókat tanúsított részvétét, aggodását, a bajbajutottak megsegítésének őszinte szándékát. VI. Pál pápa sokak szerint a hangtalanok hangjaként tünt fel a világban. "Ifjak és öregek vették észre a törekeny vatikáni aggasztásban annak a meggyőződésnek lángját, amely tűzként lobogott ebben a férfiben; azt a fényt, amely megvilágosít és felmelegít egy kimerült és kiábrándult világot". (Poupard bíboros) Híres mondása ma figyelmeztetés mindannyiunk felé: A mai világ szívesebben hallgat

a tanúkra, mint a tanítókra. Ha mégis hallgat a tanítókra, azt azért teszi, mert egyúttal tanúk is.

A hosszú földi élet ajándékában részesült, megfáradt egyházfőt egy fiatal, megnyerő külső és belső tulajdonságokkal rendelkező főpap követte Péter székében: Albino Luciani bíboros, velencei pátriárka. A fiatalos hang megújuló reményt ébresztett azokban az emberekből, akik aggódtak az Egyházért, és hitelesen tanúskodva tettek is valamit megújulásáért. 33 nap múlva "brutális hirtelenséggel János Pál pápa mosolya rezzenéstelenné vált a halálban és az örökkévalóságban. A megrendült világ osztozott a katolikus keresztények bánatában. Halála olyan pillanat volt, amikor mély érzellemmel osztoznak a szenvedésben és a reménykedésben." (Paul Poupard) A Gondviselés titkokat rejtő intézkedése sokszor érthetetlen előttünk. Tudnunk kell, semmi sem véletlen, aminek megtörténtét megengedi az Úr, mindennek célja, értelme van. A mindenható Isten nagy ajándékul adta Őt a XX. században élő népnek; rövid időre adta, de nagy üzenettel: a szeretet és az alázat hiteles üzenetével.

1978. október 16-án Krakkó érseke, Karol Wojtyła lett a Katolikus Egyház legfőbb Pásztor, Krisztus földi helytartója, aki e szavakkal lépett a világ elé: Hadd valljam meg közös reményünket, bizalmunkat Krisztusnak és az Egyház szent

Anyjának. Induljunk együtt, tovább a történelem és az Anyaszentegyház útján, Isten és az emberek segítségével.

Az évfordulón különösen meg kell köszönnünk a mennyei Atyának, hogy ilyen kiváló pásztorok által is gondoskodik rólunk, és szolgálataik Önmagához vezet minket.

*Bodorkós Imre
káplán*

Ürögdi Ferenc:

Minden ádvent

Minden advent kegyelem:

vétkem jóvá tehetem!

Minden advent alkalom:

győzhetsz saját magadon!

Minden advent ítélet:

így kellene - így élek!

Minden advent ima is:

Uram, fogadj be ma is!

Minden advent érkezés:

átölel egy drága kéz!

Minden advent szeretet:

Betlehembe vezetett.

Köszönjük meg hát a csodát:

a világ karácsonyát!

Advent: a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk!

Pilinszky János

Jó volt olvasni:Dsida Jenő: **Kalendárium szonettekben**

DECEMBER

A GYERMEK DICSEJÉTE

Ti már nem hozhattok jó hírt nekem.
Ami jó van, magamtól megtaláltam
az erdőkben, hol sok-sok este háltam
– s Keresztelő Jánosként hirdetem.

Most járok hóban és halálra váltan,
ám ez számomra boldog kint terem;
a hófúvásban gyakran hirtelen
csak térdre hullok: Gyermeket találtam!

Goromba ágak az arcomba vernek,
De én megyek tovább, egy kis haraggal
Viszem a drága hírt az embereknek:

Bennem van, íme, csengő és harangdal
És bennem van a legnagyobb, a Gyermeke –
A fényes jászol s valamennyi angyal.

Dsida Jenő:*Hogyan kell verset olvasni? (részlet)*

A költő, a lírikus mindig önmagáról, jobban mondva önmagának és a világnak egymáshoz való viszonyáról szól. Élet, halál, a világ jelenségei, a lét eredete, értelme és célja, a halál utáni dolgok titokzatossága, az öröm és szenvedés, az isten-megérzés élménye – minden együtt gomolyog túlvilági fénnel egyetlen sóhajnyi lírai remekműben. Az igazi lírikust minden jelenés csak annyira érdekli, amennyiben az összefüggésben van saját titokzatos, lankadatlan csodálattal szemlélt életével. Ezt tudnunk kell, mielőtt verset veszünk a kezünkbe.

*A verset olvasásra ajánlotta:**Zimonyi Emerika***ZENEI JEGYZET – Abonyi Mise***"Miért, csak az ördögnek lehetnek jó dallamai?"*

Így "felelt" egy néger asszony arra a kérdésre, hogy szerinte hogyan fér össze a gospel/rock-zene a templomi áhítattal. És ez a pajkos, már-már szemtelenül vidám mondat jutott eszembe, miközben hallgattam ezt a zenét. Szilas Imre Abonyi Miséjét.

Hogy az Olvasónak semmi sem jutna eszébe e név és cím hallatán? Megértem. Én is így voltam, egészen addig, míg egy CD-boltban bele nem "fülletem" e felvételbe. Amit hallottam, nagyon érdekesnek találtam, így "beruháztam" a CD-re, a szerzőnek meg egy kicsit utánanézttem. Kiderült, hogy a nevezett úr volt az egyik az elsők között, akik az egyházi zenét a 60-as években betörő beat-zenével próbálták megújítani: Szilas Imre fiatal kamaszként, 1967–68-ban megírt két Beatmiséje volt az egyik úttörő próbálkozás. Aztán a szerzőt Amerikába sodorta a sors szele (vagy a Gondviselés?), és a mai napig ott él. Közben egyetemem végzett (filozófia + egyházzene szakon), s mostanság temp-lomi orgonistaként működik.

Mindez azonban mellékessé válik, ha belehallgatunk az 1997-ben, az első Beatmise 30 éves évfordulójára készült Abonyi Mise zenéjébe. Mert az bizony nem piskóta... Az alapvetően billentyűs

hangszerekre épülő darab öt tételből áll, s a latin liturgiaszöveget zenésítette meg a szerző. Ragyogóan. Rögtön az elején, a Kyrie-ben a három versorra három külön fuga bontakozik ki, méghozzá rock-hangszerelésben, dobbal, basszusgitárral és billentyű-szólóval! És hogy ne legyen minden olyan szokványos, még egy, a klasszikusoktól ellesett zeneszerzői bravúrral, a fugatéma függőleges megfordításával megspékelve! Erre mondják: nem semmi. Aztán folyik tovább a dallamok és ötletek áradata, ami hol Bach polifóniáját, hol a gregoriánt, hol pedig a progresszív rockzene nagyjait (Deep Purple, Yes, ELP...) juttatja eszünkbe. És mégis eredeti. A szerző bámulatos magabiztossággal olvasztja egybe a látszólag egymástól távol álló zenei stílusok jegyeit, s közben megtartja egyéni hangját jóízűeket improvizálva hammond-orgonáján.

Az Abonyi Mise mestermunka, és azt hiszem, egyedülálló darab a maga nemében, hiszen bátor kísérlet az egyházzene modern és – hangsúlyozom – igényes újrafogalmazására. Nagyon nagy kár, hogy elég kevesen ismerik. Remélem, rövidke írásom valamit segít ezen a problémán.

Paksa Balázs

SZENTSÉGEK

OLTÁRISZENTSÉG

Az emberről szóló első említés a Szentírásban a férfit és a nőt közös hivatásra rendeli: *"Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlónak. Ők uralkodjanak a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a földön mozog. Isten megteremtette az embert, saját képmására alkotta, férfinak és nőnek teremtette. Isten megáldotta őket, Isten szólt hozzájuk: Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá!"*

(Gen1,26-29)

A többi szentséggel szemben a házasság szentségének sajátos jellemzője, hogy már a teremtéskor is létezik, szentség maga a házastársi szövetség, amelyet a teremtő Isten "kezdetben" alapított.

A római világban állami törvények, előírások szabályozták a házasságkötést. A Krisztus utáni első századokban a Római Birodalom területén a házasságkötés abból állt, hogy a férfi és nő a családtagok jelenlétében több jelképes cselekedettel (kézadás, lefátyolozás, gyűrűhúzás, házassági szerződés felolvasása, hűségeskü) kifejezte, hogy frigyre lép. A IV. századtól észlelhető a pap részvétele a házasságkötés családi ünnepségén, a VI-VII. századtól már sajátos imádságok, nászmise keretében végezték a jegyesek megáldását. A jelenlegi formáját a II. Vatikáni Zsinat szellemében nyerte el a házasságkötés szertartása.

A házasság fogalmát tekintve: **egy férfi és egy nő egész életre szóló szövetsége, mely természeténél fogva a házasfelek javára, gyermekek nemzésére és nevelésére irányul.** Minden egyes szónak súlya van! A megkeresztelt férfi és nő házassága szentség. A házasság lé-

nyegi tulajdonságai az **egység** és a **felbonthatatlanság**. A férfi és a nő elhatározása, hogy Isten terve szerint kötnék házasságot, azaz eldöntik, hogy életüket visszavonhatatlan megegyezésükkel, felbonthatatlan szerelmükkel és hűségükkel feltételek nélkül összekötik, kegyelem nélkül lehetetlen. Az egység azt jelenti, hogy a házasság csakis egyetlen férfi és egyetlen nő közti kizárólagos kapcsolat. A monogámiát a természetjog kívánja meg, mivel ez a legalkalmasabb forma a házasság természetadta rendeltetésének elérésére. A házasság két ember (egy férfi és egy nő), két élet egymás iránti szeretetének szakrális jele. Benne az "én" szerető megnyilatkozása talál személyes és közösségi kifejezést a megtestesített "TE"-hez. A felbonthatatlanság

azt jelenti, hogy az érvényesen létrejött házasság nem bontható fel, és magától sem szűnik meg másként, mint egyik halálával. A felbonthatatlanság nem ellenkezik a házasulandók szabadságával, hisz szabadon határozzák meg, hogy házasságot kívánnak-e kötni, azaz olyan életszövetséget, ami nem bontható fel. Az ember örök, mély szeretetre vágyik, tehát a szeretet teljességére, az pedig nem köthető ideig-óráig, vagy amíg a kedvem tartja, amíg jó nekem, mert az ön-

szeretet, és nem a társ, a "TE" felé irányul, hanem csak a másik felhasználására.

Mert mi is a szerelem-szeretet? Isten emberek iránti végtelen szeretete teszi lehetővé a férfi és nő közötti szeretetet. A szeretet nem az, hogy felhasználjak vágyaim kielégítésére. A szeretet, szerelem adni akar! A "szeretlek" kifejezés azt jelenti, hogy **TE**, TE és még egyszer TE! Mindent oda akarok adni érted, még saját magamat is. Érted akarok élni és dolgozni. Rád akarok várni, mindegy, hogy milyen sokáig. Veled türelmes akarok lenni. Hozzád mindig őszinte akarok lenni. Védeni, őrizni, óvni akarok. Veled mindenemet meg akarom osztani. Nélküled semmit nem kezdek, veled akarok maradni mindig. A szerelem átveszi a felelősséget a másikért. Akik szeretik egymást, azoknál már nem az "én", hanem a "**TE**" a jelszó! Felelős vagyok érted, te felelős vagy én értem. A szerelmesek együtt állnak Isten előtt és nemcsak azt mondják: "én és te", hanem "**MI**".

A szentségi házasság életre szóló mivolta alapos felkészülést kíván. A keresztség alapjainak felelevenítésére is szükség van, amely az alapvető kérdések tisztázását, elmélyítését igényli. A jó házasság titka Isten legyen jelen a felkészülésnél, a kezdetnél, a folytatásnál és a befejezésnél. A házasság sosem magánügy, vagy egyszerűen az "én-te" szerelem dolga, mindig van közösségi, társadalmi távlata. A házasságból, a férj és a feleség szeretetéből származik a család, és a családban születnek az emberi társadalom új polgárai, a szülők szavukkal és példájukkal az első hirdetői az igazi, kölcsönös szeretetnek, mély hitnek és reménynek gyermekeik számára. Ugyanakkor a legszemélyesebb ügye is a házasság az embernek, egyéni, szabad döntés szükségese az érvényességéhez.

A házasságok válságának korában ajánlatos a "jubilánsok miséjének" bevezetése az egyes plébániákon. Ez a 10., 25., 50., 60. házassági évfordulók – és persze mindegyik – évente, szentmise keretében való megünneplését és a jubilánsok megáldását is jelenti.

A házasságot illetően az Egyház tanítása ma konfrontálódik a szekularizációra, individualizálódásra hajló modern törekvésekkel. Például a tisztaság szónak manapság negatív csengése van. Gyakran a prűderiával, elavult testellenes, vagy nemiségellenes elképzeléssel kapcsolják össze tévesen, mert a tisztaság a nemi erővel, a nemiséggel való helyes bánásmódot jelenti. A tisztátalanság a nemi képességgel való visszaélés, a nemiség helytelen használata. A tisztaság nem kíván kitérést, menekülést, féltékenységet, hanem feladata a nemiség helyes alakítása, formálása, célja a nemi ösztön harmonikus beépítése a személyiségbe. A nemiség a férfit és a nőt jellemében egységesen alakítja, hogy találja meg az életben a **maga helyét** és innen járuljon hozzá a házastársi szeretet, szerelem megvalósításához.

De lehetne tovább sorolni a mai liberális nézeteket, mint például az

egyneműek helyzete. Náluk nem is beszélhetünk házasságról, hisz a házasság fogalma: "egy férfi és egy nő..." Valamint milyen körülmények (nem anyagi) között nő föl az a gyermek, akit magukhoz fogadnak, hisz hiányzik az egyik nem a helyes családképhez, és saját nemisége helyes fejlődéséhez.

Meg lehet, és meg is kell említeni a válások, különélések, élettársi viszonyok (ma ezzel, holnap azzal) káros hatásait is, mind az egyénre, mind a gyermekekre, mind pedig a nemzetre, a társadalomra. Egyházunk igyekszik mindezen nehézségekre megoldást találni, az elváltak, újráházasodottak, csonkacsaládok felé jézusi szeretettel fordulni, pasztorációval, segítségükkel, de egyet világosan kell látnunk: Jézus nem ítélte el a bűnöst, a szerencsétlent, de a bűn, a betegség ellen igenis felemelte a szavát, és kiállt a végsőkig az igazság mellett. Ugya-

nígy elszántan kell, hogy védelmezze Egyházunk – és benne minden megkeresztelt ember – a házasság Istentől rendelt, természet adta értékeit, amiből nem lehet engedni! **A házasság intézménye az érték mellett tanúságtevő intézmény.** A hűség és a kitartás, a megbocsátás óriási gesztusát a gyerekek a házasságban élő apától és anyától tanulják meg meg.

A XVII. században élt egy híres bécsi szónok (Abraham a Sancta Clara), aki feltette a kérdést: Mi kell egy jó házassághoz? Így válaszolt rá:

Jó fejük legyen a házásoknak, mert gyakran fejet kell hajtaniuk.

Jó foguk legyen a házásoknak, mert gyakran kell egy-egy szót elharapniuk.

Jó szemük legyen a házásoknak, mert gyakran kell szemet hunyniuk.

Jó hátuk legyen a házásoknak, mert nagy terhet kell cipelniük.

Jó válluk legyen a házásoknak, mert semmit se vehetnek félvállról.

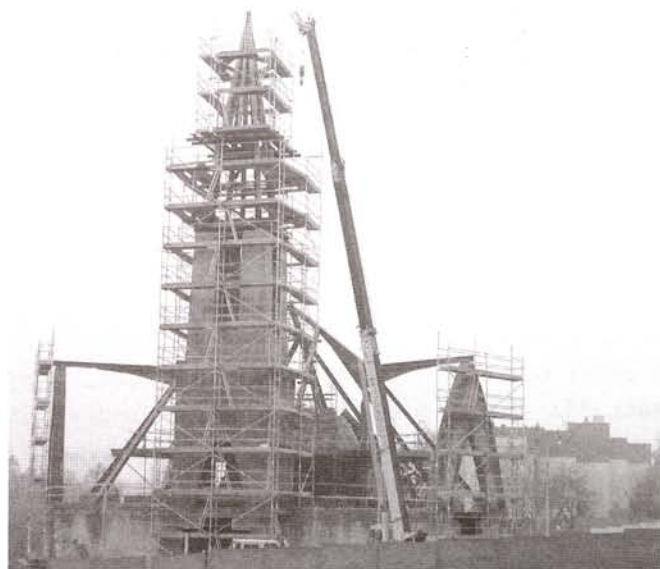
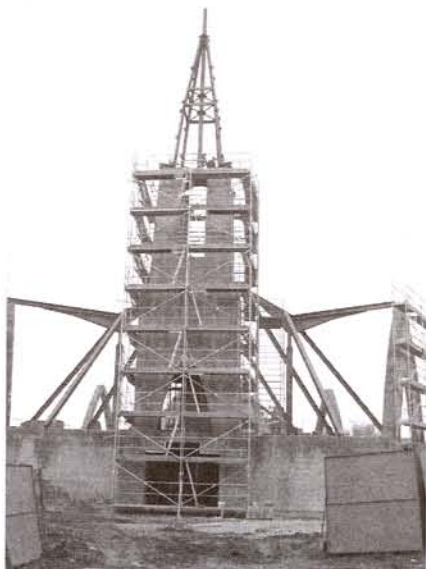
Jó lábuk legyen a házásoknak, mert sokszor szorít a cipőjük.

Egyszóval türelem, amellyel egymásnak tartoznak a házások.

Ma sincs másképp...

Várhelyi Tamás
káplán

Az új kertvárosi templom építési munkálatai

Egy Anya, akit Teréznek hívtak

"Uram, tégy méltóvá bennünket, hogy méltók legyünk testvéreinket szolgálni, akik szerte a világon szegénységben élnek és szegénységben, éhségben halnak meg. Add meg nekik ma kezünk által a mindennapi kenyeret, és szeretetünk által a megértést, békét és örömet."

Ezzel a kis fohással, Teréz anya reggeli imádságával indulnak a Szeretet Misszionáriusai közösség tagjai munkába. Szeptember 5-én múlt hat éve, hogy Kalkuttában 87 éves korában elhunyt a szegények angyalának is nevezett Teréz anya, s idén, október 19-én avatta a boldogok sorába Szentatyánk.

Ki is volt Teréz anya? - tehetjük fel a kérdést. Én csak úgy emlékszem rá, mint sokan itthon Magyarországon: egy kedves, hajlott hátú, erősen ráncos arcú, kicsi, törékenynek tűnő, de ugyanakkor magabiztos és szívós apáca-néni. Talán azért is ez a kép van általánosságban elterjedve, mert az újságok, fényképek, televízió így mutatta be, és mi is így ismertük meg, munkássága, élete idősebb éveiben, mikor az ő Krisztus követése a szegények, elesettek, betegek szolgálatában beérett, látványos méreteket öltött. Ahogy ő fogalmazta meg hivatását: "apró ceruza Isten kezében", ez a ceruza nem ír többé, de hatalmas műve folytatódik azóta is töretlenül.

1910. augusztus 27-én Üszkűben, a mai Szkopjében született Agnes Gonxha Bojaxhiu, a későbbi Teréz anya. Születésekor albán származású családja Macedóniában élt, ami akkor az Oszmán Birodalomhoz tartozott, török vagyis mohamedán uralom alatt, majd később jugoszláv fennhatóság alá kerültek. A világméretű katasztrófákkal teli XX. században nem volt ritka, hogy emberek, népcsoportok gyakran többször is rákényszerültek otthonuk, hazájuk elhagyására. Ma, amikor a családok felbomlása a világ nagyon sok helyén, így nálunk is sajnos már-már természetes folyamat, külö-

nösen fontos alapja Teréz anya fiatalságának a szilárd családi háttér, amely egész életre kiható, jótékony kisugárzására figyelmeztet. Érdemes megemlíteni a szülők lelki útravalóját is. Az apa hitvallása: "Lányom, soha ne fogadd el, hogy a szádhoz emelj egy falat kenyeret anélkül, hogy hajlandó ne lennél másokkal megosztani azt." Édesanyja pedig arra intette lányát: "Emlékezz rá, hogy ha nem vér szerinti rokonunk is, akkor is a fivérünk, mert szegény." Érthető, hogy ilyen szülői háttérrel a jótékonyosság, az arra rászorultak megsegítése teljesen természetes volt a Bojaxhiu családban, s a szülői intelmek termékeny talajra hullottak.

Teréz anya kétségtelenül az Úr kiválasztottja volt, Krisztus hívását már tizenkét évesen megérzi, örömmel veszi, tizenhat évesen pedig elhatározza, hogy teljesen Istennek szenteli életét, misszionárius nővér lesz. 1928-ban belépett a dublini Loretói Miasszonyunk kongregációjába, azaz az angolkisasszonyok írországi anyaházába, majd indult társaival Indiába, hogy megkezdjék novíciátusukat. 1931. május 24-én tette le egyszerű fogadalmát, és ettől fogva viselte a Teréz nevet. Névválasztásáról így beszélt: "Sok

szent járt előttünk. Én azokat szeretem, akik egyszerűek, mint Lisieux-i Szent Teréz, Jézus kis virága. Az ő nevét választottam, mert hétköznapi dolgokat cselekedett, nem hétköznapi szeretettel." 1937-ben tett örök fogadalmat. 1946. szeptember 10-én megérezte egy zsúfolt vonaton a "hívást a hívásban". Ettől kezdve a legszegényebbeket, legelesettebbeket szolgált, Krisztus dicsőségére.

Teréz anya tevékenységének az volt az alapja, hogy lelkében feltétlen parancsnak vette az evangéliumi elvet: segít az éhező-szomjazón, vigasztal vagy gyógyít egy beteget, magányost vagy kitaszítottat, mintha a szenvedő Jézuson segítene. A testvéri szeretet gyakorlását mutatta be Teréz anya a mai világ számára. Kenyeret és rizst adott az éhezőknek, a mezítlennek ruhát, az otthontalanoknak hajlékot, de jól tudta, hogy a segítségre szorulóknál is inkább vágyakoznak a szeretet, az igazság és igazságosság, az emberi méltóság, az örvendező szív után.

Kezdetben tíz nővér alkotta Teréz anya körül a Szeretet Misszionáriusait, s ebből a kicsi, lelkes csoportból mustármagként nőtt ki a szociális-gyógyító szerzetesrend, s terjedt el néhány évtized alatt az egész világon. A Szeretet Misszionáriusai rendet 1950. október 7-én hagyta jóvá a Szentszék. A rend célkitűzése a fogadalom negyedik pontja értelmében a szegények legszegényebbeinek szolgálata (fizikai és lelki szegények, az éhezők és szomjazók, ruhátlanok és hajléktalanok, betegek: leprások, szenvedélybetegek, elhagyottak, kitaszítottak, szeretethiányban szenvedők, akiket az abortusz és az

eutanázia veszélye fenyeget stb.). A rend mottója: Jézusért tesszük.

Teréz anya a világ minden problémáját abban látta, hogy Isten és az ember szeretetkapcsolata sérült. Ez az emberiség kudarca és bajainak forrása. A megoldás adott: Jézus így szól a keresztről: "Szomjazom Rád, vágyódom szereteted után. Szeresd bennem embertársadat, hogy Ő megtalálja engem a Te szereteted által." De hogyan szeressük személyes ellenségeinket vagy az idegeneket általában? - tehetnénk fel a kérdést. Teréz anya sem értett egyet mindenkivel, de imádkozott azokért is, akik távolról sem osztották az Ő véleményét, gúnyolták és gáncsolták. Imádkozott értük, tehát szerette őket. Élete egy szép vallomása, mikor Pio Laghi bíboros és Teréz anya egymást áldják meg egy búcsúzásakor: "Mindegyikünk kis csepp az emberiség tengerében" - mondta az Anya. "De csepp nélkül nincs tenger, nincs óceán sem" - válaszolta a bíboros.

Teréz anya 1986. május 26-28. között járt először Magyarországon. Hírzárlat igyekezett titkolni jöttét. Budapesten mégis több ezren tudomást szereztek róla. Több mint százan a Ferihegyen köszöntötték. Jövetelének hivatalos alkalmat az adott, hogy valaki budai kertés házát örökségként hagyta rá. Mégsem kaptak nővérei letelepedési engedélyt. "Nem aktuális" - mondta Miklós Imre. Másodszor 1989 júniusában érkezett Budapestre, négy nővérrel. Már nem volt ÁEH. A szerzetesrendek már szóbeli engedélyt kaptak a működésre, augusztusban már rendelkezés is született erről. Immár nagyon is aktuálissá vált letelepedésük. A IX. kerületben előbb a Jó Pásztor-kápolnában rendezkedhettek be, azután a Tömő utcában felépült a "Szeretet Otthona". A Tömő utcában azóta

több százezer ebédet osztottak szét. Otthonukban magatehetetlen idősök élnek. Érden kisgyerekes anyákat fogadnak. 2001 nyarán kezdte meg munkáját a harmadik missziós ház Miskolcon.

Teréz anya - nyolcvanhét évesen - első pénteken távozott. Jézus 1997. szeptember 5-én hajnalban jött érte, és Szent Szívébe rejtve, csendben, szinte titokban vitte el.

Teréz anya ismerte az önzetlenség erejét, tudott adni, minden számítás, viszonzás nélkül.

Azokon segített egy életen át, akik a legszerencsétlenebbek, mindig úton volt a szeretet hídján a másik ember felé, aki lehetett leprás, AIDS-es, szerencsétlen szegény, elhagyott haldokló, stb. Ez a "töpörödött kis asszony" fölébe nőtt anyagi és önző világunknak.

Egy ünnepség után Teréz anyát újságírók vették körül, aki fesztelesenül válaszolt kérdéseikre. "Egyet szeretnék különösen tudtára adni az egész világnak - mondotta - azt, hogy az én kalkuttai szegényeim milyen pompás, remek, nagyszerű emberek!"

Micsoda kijelentés! Hogy azok a nyomor által testükben, lelkükben elesett roncsok "pompás, remek, nagyszerű emberek" lennének?! És mégis igaz. Csak szem kell hozzá, a szeretet szeme, az Isten szeme. Akkor még a legnyomorultabb emberben is meglátjuk azt, amiért az Isten Fia leszállt a mennyekből, emberré lett, keresztre feszítettet, meghalt és feltámadott.

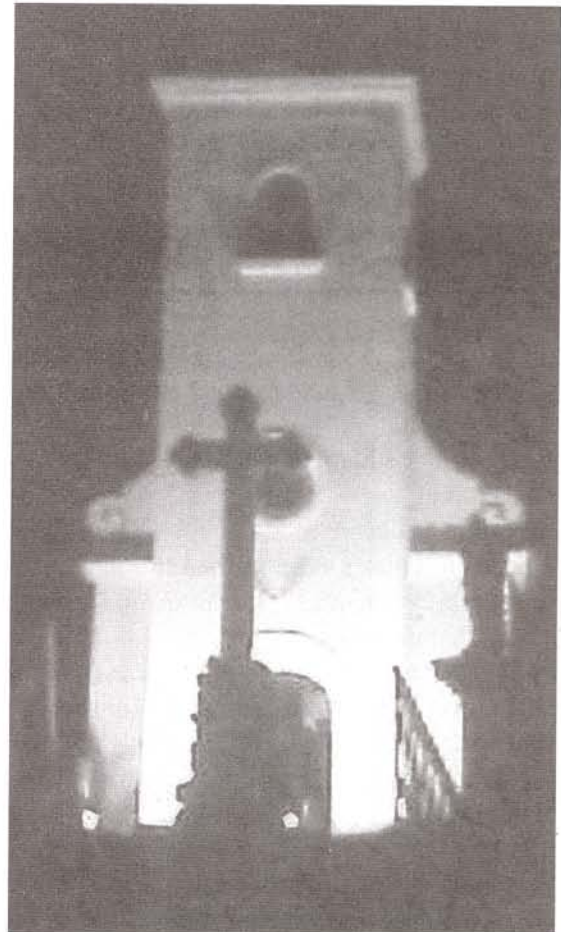
Várhelyi Tamás
káplán

Ádventi fények a Kálvárián!

Örömmel tapasztaltuk, hogy a Szent Ilona csoport szervezésével elkészült a Kálvária Kápolna díszkivilágítása.

A szükséges anyagokat és eszközöket a csoport tagjai szereztek be, a szerelési munkákat Jász Péter végezte el.

A kivilágítás este 5 és 9 óra között üzemel.

HITTANÓRA AZ ISKOLÁBAN

Egyházunk a történelemben

6. osztály

A hatodik hittanév kezdetére már a tanulók rendelkeznek olyan ismeretekkel az Egyházzól, hogy ezeket felelevenítsük és kiegészítsük.

A gyermekek életében ez az az időszak, amikor erősödik bennük a közösség utáni vágy. Ezért fontos, hogy jó és egészséges egyházképet alakítsunk ki, és az egyházközösségről is helyes alapismerteket szerezzenek.

Ebben a tanévben az Egyházban tovább élő Krisztust mutatjuk be a hittanórákon, az Egyház életéből vett képek alapján.

Az egyháztörténelemből vett képek által segítjük

a tanulókat abban, hogy korszerű ismereteket szerezzenek alapításáról, mint közösségről, annak életéről, szervezeteiről és céljáról.

Arra törekszünk, hogy ismereteit gyarapítva szeresse, vállalja Egyházát, érezzen együtt, vállaljon felelősséget érte.

"Közösség keresésében" segítünk felébreszteni az egyházi közösséghez tartozás vágyát, amely később elvezetheti őket ahhoz a döntéshez, hogy az Egyház tudatos elfogadjává és az egyházi közösség tevékeny tagjaivá váljanak.

Nátrán Józsefné

A hónap szentje: Szent András

A szentek mindenkit megtanítanak Krisztus követésére, saját példájukon keresztül. Szent András apostol tanítványa, követője volt Jézusnak. Majd igehirdetésével, tanításával szolgálta Krisztus egyházát.

"Gyertek, kövessetek, és én emberek halászává teszlek benneteket." Így szólította meg Jézus Andrást testvéreivel Simonnal /Péterrel/ együtt.

Betszaidában született, és annak a Péternek volt a testvére, akivel együtt Jézus tanítványai lettek. András már Keresztelő Szent János tanítványa volt,

mielőtt Jézust megismerte, de hívó szavára követte Őt, és mellette maradt.

Az első Pünkösöd után elindult hirdetni az evangéliumot és mint apostoltársai, ő is Mesteréért halt meg. Keresztre feszítették, mégpedig egy X alakú keresztre, amit azóta is andráskeresztnak nevezünk.

Középkori oltalomhelye Abasár bencés apátság volt, maga Aba Sámuel ajánlotta Szent András oltalmába.

A QUO VADIS ifjúsági közösségből:
Karsai Erika

Két gyermek

Egy várandós anya két gyermeket hord a méhében.

Az egyik egy "kis hívő", a másik egy "kis szkeptikus".

A szkeptikus azt kérdezi:

– Te hiszel a születés utáni életben?

– Hát persze. – mondja a kis hívő. Az itteni életünk arra való, hogy felkészüljünk a születés utáni életre, hogy elég erőseké váljunk arra, ami ott kint vár bennünket!

– Hülyeség! – mondja a szkeptikus.

– Ez nem igaz! Hogyan nézhet ki a kinti, külső élet?

– Pillanatnyilag még nem tudom, – mondja a kis hívő – de biztos sokkal világosabb, mint itt bent! Talán, lehet, hogy a szánkkal fogunk enni, és

a lábunkkal fogunk menni!

– Nonszensz, lehetetlen! – mondja a szkeptikus. – Megyünk a lábunkkal, és eszünk a szánkkal!? Micsoda hülyeség! Ez egy fura ötlet, hogyan is működhetne! Itt van a köldökszínór, ami biztosítja a táplálékot. Nem lehetséges élet a születés után, hiszen ez a színór már így is túl rövid!

– Hát persze, hogy működni fog, csak minden egy kicsit másként fog kinézni. – mondja a kis hívő.

– Soha sem fog működni! – véli a kis szkeptikus. – Még soha senki nem tért vissza a születés után! Születés után vége az egésznek! Az élet nem más, mint egy nagy, sötét tortúra!

– Még ha nem is tudom pontosan, milyen lesz a születés utáni élet, – mondja a kis hívő – de azt tudom,

hogy találkozni fogunk az édesanyánkkal, és Ő nagyon vigyáz majd ránk!

– Anya!? Te hiszel egy anyában? Hol van? – kérdezi a kis szkeptikus.

– Itt van körülöttünk, mi benne vagyunk, és általa létezünk, nélküle nem léteznénk! – válaszolja a kis hívő. Mire a kis szkeptikus:

– Soha nem láttam még semmilyen anyát! Nincs is ilyen!

A kis hívő elgondolkozik egy pillanatra.

– Néha, amikor nagyon csendben vagyunk, hallhatod, ahogy énekel, vagy érezheted, amikor megsimogatja világunkat! – mondja aztán halkán – Mindenesetre én hiszem, hogy az igazi életünk a születés után kezdődik!

Lynda Neilands

A három fa legendája

Norvég mese

Volt egyszer három fa. Egymás mellett nőttek az erdőben. Barátok voltak, és – mint többnyire a barátok – ők is sokat beszélgettek egymással. Továbbá – mint többnyire a barátok – ők is teljesen különbözőek voltak, bár ugyanazon a helyen nőttek fel, és mindhárman nagyjából egyforma magasak voltak.

Az első fa szerette a szépet. A második fa szerette a kalandokat. A harmadik fa pedig szerette Istent.

Egy napon fáink arról beszélgettek, mik szeretnének lenni, ha majd nagyok lesznek.

"Ha felnövök, faragott kincsesláda szeretnék lenni, teli ragyogó drágakövekkel" – mondta az első fa. A második fa nem ilyen dolgokra gondolt. "Ha felnövök, hatalmas hajó szeretnék lenni – mondta. – A ka-pitánnyal, egy nagy kutatóval együtt új országokat fogunk felfedezni." A harmadik fa közben ágait rázta. "Én egyáltalán nem szeretném, hogy feldolgozzanak – mondta. – szeretnék itt maradni, ahol vagyok, és minden évben egyre magasabbra nőni, hogy én lehessenek az erdő legmagasabb fája. Ha aztán rám néznek az emberek, látják, hogy Istenre mutatok."

Teltek-múltak az évek. Eső jött és sütött a nap és a három fa nagyra és magasra nőtt. Egyszer csak három favágó ballagott fel a hegyoldalra. Egyikőjük megpillantotta az első fát és azt mondta: "Csodálatos ez a fa! Éppen erre van szükségem." És a fa eldőlt a fényesen csillogó fejsze csapásai alatt. "Most lesz belőlem az a szép kincsesláda" – gondolta a fa. "Csodálatos kincset kapok majd."

A másik favágó a másik fát szemelte ki. "Ez a fa erős. Pontosan ilyen kell nekem." És eldőlt a második fa is a fejsze ütéseire. "Végre átszelem a tengert!" – gon-

dolta. – "Büszke hajó leszek, királyoknak való!" A harmadik fa úgy érezte, hogy egy pillanatra a szíve is megáll, amikor az utolsó favágó ránézett. Ott állt egyenesen és magasan, büszkén mutatva az égre. De a favágó nem nézett fel oda. "Nekem bármelyik fa megteszi" – mormogta. Az első fa egy asztaloshoz került. De az öreg asztalos nem gondolt kincsesláda. Gyakorlott kezei alól egy jászol került ki. A szép fa nem gyémánttal és drágakövekkel lett tele, hanem fűrészporral és szénával az éhes állatok számára.

A második fa mosolygott, amikor a favágó elvitte a hajóépítőhöz. De nem valami nagy és erős tengerjáró hajó készült belőle, hanem a fűrészelés és kalapálás után egy egyszerű halászbárka állt a víz partján. Mivel túl kicsi és gyenge volt ahhoz, hogy tengerre szálljanak vele, ezért egy tavon hajóztak rajta egyik parttól a másikig. Minden nap átható halbűz töltötte be és lassan beivódott a hajó deszkáiba, gerendáiba. A harmadik nagyon meglepődött, amikor a favágó gerendákra hasította és otthagyta egy farakásban. "Soha nem akartam más lenni, csak állni a hegytetőn és Isten felé mutatni."

Sok-sok nap telt el és sok-sok éjszaka. A három fa már majd elfelejtette egykori álmát. De egy éjjel egy fénylő csillag gyúlt ki éppen afölött az istálló fölött, amelyikben a jászol állt. Vándorok érkeztek és egy fiatal nő fektette gyermekét a jászol puha szalmájára. "Bárcsak jobb helyet készíthetnék neki!" – sóhajtott fel a férfi, aki mellette volt. Az anya megszorította a kezét és mosolygott. A csillag rásütött a fényes és erős fára. "Ez a jászol a legjobb hely neki" – mondta az asszony. Amikor

az első fa felfogta, mi is történt, szíve megtelt örömmel. "Mégiscsak megvalósultak az álmaim – mondta. – Nem raknak ugyan tele arannyal és drágakövekkel, de én hordoztam a világ legnagyobb kincsét."

Évek múltán egy este fáradt utasok szálltak fel a halászhajóra. Egyikük azonnal elaludt, ahogy a hajó kifutott a tóra. Éjjel hirtelen feltámadt a szél és a víz fölött hatalmas vihar kerekedett. A hajó hánykolódott az óriási hullámok tetején. Tudta, hogy nem elég erős ahhoz, hogy az utasokat ilyen nagy szélben és esőben épségben a partra vigye. Ekkor felébredt a fáradt vándor. Felállt, kinyújtotta karját és annyit mondott: "Csend!" – és a vihar elült. Olyan gyorsan, mint ahogy kezdődött. Amikor a második fa megértette, mi is történt, az ő szíve is megtelt örömmel. "Mégiscsak megvalósultak az álmaim – mondta. – Nem szállítottam ugyan nagy felfedezőt, de a Menny és a Föld Teremtőjét vihettem."

Egy péntek reggel előhúzták az utolsó fából készült gerendákat is a rég elfelejtett rakásból. Összeácsolták, majd egy tomboló és gúnyolódó tömegben hurcolták keresztül. Megborzongott, amikor néhány katona egy ember kezét szögezte gerendáihoz. Rútnak és kegyetlennek érezte magát.

De vasárnap reggel, amikor a Nap sugaraival fellármázta a levegőt és a Földről öröm áradt, rájött a harmadik fa, mi is történt, ujjongott a szíve az örömtől "Mégiscsak megvalósultak az álmaim – mondta. – Nem én leszek ugyan a legnagyobb fa az erdőben, de ettől a naptól kezdve mint Jézus Krisztus keresztje újból és újból Istenre fogom irányítani az emberek tekintetét."

Franciaországi Notre Dame diákok a Mindszenty Gimnáziumban

Idén ötödik évébe lépett a zalaegerszegi Mindszenty József iskola és a franciaországi Notre Dame de Victoires 12 osztályos gimnázium között működő cserekapcsolat, melynek keretében negyedszer fogadtunk francia diákcsoportot.

A szervezőknek nem volt könnyű dolguk, hiszen az elmúlt években már az ország számos nevezetességét bemutatták az érdeklődő diákoknak. Idén egy kicsit messzebbre kellett tekintenünk. November 5-én háromnapos kirándulásra indultunk Észak-Magyarországra: Eger, Aggtelek és Tokaj úti céllal. A kirándulás során szerzett élményekről Magaly

Pedron tanárnőt és André Chevalier tanár urat kérdeztük:

– Először járok Magyarországon és azt hiszem, hogy az a kirándulás a legjobb áttekintést nyújtja a magyar tájról és kultúráról. Történelem-földrajz szakosként örömmel veszem,

hogy láthatom a Hortobágyot, a Baradla-barlangot és a híres tokajhegyaljai – borvidéket. Otthon, felkészülve a kirándulásra, olvastam már ezekről a területekről, mint a Világörökség részéről.

A tanárnő is hasonló véleményen van, ami az utazás sokszínűségét illeti:

– Csodálatos Eger városa! Kitűnően bemutatathatók belvárosában a különböző történelmi korok. A vár és a középkori belváros után megtekintettük a főiskola épületét, a bazilikát és a barokk érseki palotát. Azt hiszem hosszú időre emlékezetes marad a gyerekeknek a tokaji borkostoló is. Részletes bemutatást kaptunk a borvidék jellegzetességeiről, miközben háromféle

bort kóstolhattunk meg.

– Milyen tapasztalatokat hordoz ez a kilenc napos kirándulás a jövőre nézve? – kérdeztük a kollégákat.

– A jövőben azt szeretnénk elérni, hogy a gyerekek még otthon készüljenek fel egy-egy témára, amelyet a magyar kollégákkal előre kijelölünk és aztán a kirándulást is ezen téma köré szerveznénk. Rengeteg látnivaló van még, amit szívesen megnéznénk és felkészítenénk rá diákjainkat.

Egerből visszafelé a buszon már a következő utazást terveztük. Leendő úti célunk a Dél-Dunántúl vagy a Dunakanyar lehet.

Tóth Gábor

Két mindszentys diák Voironban

Szeptember 8-tól novemberig a Voiron-i Notre Dame des Victoires iskola fogadta a zalaegerszegi Mindszenty József iskola 2 tanulóját. Miszori Erika és Kéri Katinka 2 francia családnál lakott, hogy elmélyítse francia nyelvtudását és jobban megismerje az ország kultúráját.

A két fiatal lány már többször is járt Voironban. Bekapcsolódtak az ottani iskolai életbe: francia, történelem, földrajz és német órákra jártak. Dél-utánonként pedig francia nyelvtant tanultak.

A zalaegerszegi Mindszenty iskola és a voironi Notre Dame des Victoires iskola gyümölcsöző kapcsolatát bizonyítja, hogy a francia diákok immár 5. éve jön-

nek Magyarországra, a magyar diákok pedig tavasszal utaznak Franciaországba.

Erika és Katinka persze nem csak iskolába járt. Kinttartózkodásuk alatt megnézhatték a vidék festői szépségű tájait, a Chartreuse-hegységet, Chartreuse híres pincéit, Grenoble városát.

Megkóstolhatták a francia konyha különlegességeit is. Meglepődtek, milyen sok húst esznek a franciák és picit irigykedtek a diákok, hogy a menzán minden nap volt valamilyen desszert.

Nagy különbség a két iskola közt, hogy nálunk sokkal nagyobb hangsúlyt fektetnek a valóságos nevelésre, mint Franciaországban.

Katinka és Erika jövőre érettségizik. Ki tudja, talán egyszer akár Franciaországban fognak dolgozni...

Elodie Anbert

(A Voiron újságban megjelent írás alapján fordította: Simon Viktória)

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Iskolabizottságának megbízása alapján a Katolikus Pedagógiai Szervezési és Továbbképzési Intézet **Sziráki István** építész-mérnök úrnak, a Mindszenty Iskoláért Alapítvány Kuratóriuma tagjának, a magyar katolikus iskolaügy érdekében végzett 11 éves kiemelkedően értékes munkája elismeréseként a **"Szent Gellért Díj Arany Fokozata"** kitüntetést adományozta.

Karácsonyra készülünk.

Advent a várakozás ideje. Jézus jövetelét várjuk. Annak örülünk, hogy Jézus karácsonykor megszületett, eljött és azóta is jön hozzánk. Azt hirdeti nekünk, hogy Isten szeret minket. Mindegyikünket szeret. Adventben Jézust várjuk, de Isten is vár tőlünk valamit. Azt várja, hogy hallgassunk rá, engedelmeskedjünk neki, igyekezzünk a jóra. Azt várja, hogy higgyünk benne, és szeressük az embereket. Az adventi idő jó alkalom arra, hogy a körülöttünk élőknek megmutassuk szeretetünket, örömet szerezzünk nekik. Hogy megvigasztaljuk azokat, akik szomorúak, segítsünk azoknak, akik bajban vannak, megkeressük azokat, akik magányosak.

Lelkileg és hangulatilag az is előkészít karácsonyra, ha a temploméhoz hasonlóan otthon is elhelyezzük az adventi koszorút, és a várakozást külön ünneppé tehetjük.

Adventi koszorú gyertyagyújtás a családban

Ének: "Harmatozzatok égi magasok..."

Apa: Urunk, Jézus Krisztus, első eljöveteled, születésed megünneplésére készülődünk, hogy tetzésedre lehessünk karácsonykor, kérünk fogadd el kéréseinket.

Családtagok: hogy megtarts bennünket hitünkben - hallgass meg Urunk!
 hogy kegyelmi ajándékkal megerősíts - hallgass meg Urunk!
 hogy tevékeny szeretetben megerősíts - hallgass meg Urunk!
 hogy rátalálhassunk a Hozzád vezető Útra - hallgass meg Urunk!
 hogy családjunkban mindig meglegyen az egyetértés - hallgass meg Urunk!

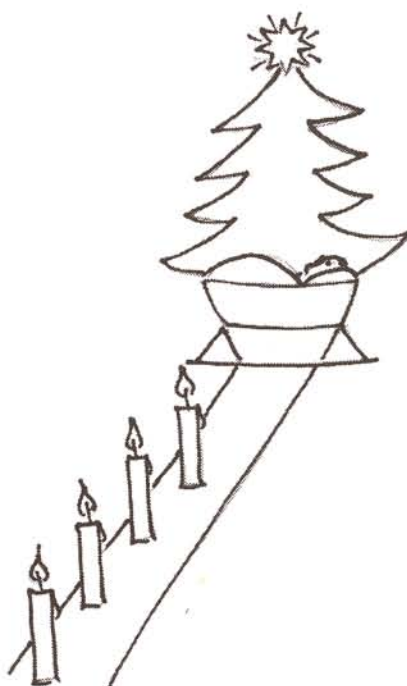
Anya: Add, Urunk, hogy az adventi esték vigyenek minket közelebb a betlehemi jászolhoz, hogy ott a Bol-dogságos Szűzanya örömeivel és szeretetével köszönthessünk Téged, ki élsz és uralkodol, Isten mindörökké Amen.

/Az ima megtalálható a Párbeszéd Istennel imakönyvben, 142-143. oldalon./

Advent

Ádventet ünnepelünk és Vala-
 kit várunk,
 Hogy kegyelmével a bűntől
 szabaduljunk.
 Örömmel és hittel várjuk
 segítséged,
 Urunk, Jézusunk, így várunk
 Téged.

A rajzon a négy gyertyával szegélyezett út jelzi az adventi szent időt, amelyben Jézus születésnapjára készülünk.

Ima

*Adj, Uram,
 minden nap időt
 az imára,
 a szolgálatra és
 a szeretetre.
 A játékra és
 a munkára,
 időt arra, amikor
 semmit sem
 csinálok, időt
 a pihenésre.*

Amen

Anyakönyvi híreink

Kereszteltek

Simon Dominik, Pauliscsák Bence, Paczona Patrik, Börcz Ádám, Kovács Barbara Bátorfi Benjamin, Novák Márton, Szalay Maya Hanna, Sebestyén Tamara, Oroszlán Milán Ádám, Rainiss Eszter Gabriella, Farkas Zsalkin Vivien Margit, Lakatos Dominik, Révész Gergő, Tóth Dorina Patricia, Kovács Zsófia, Horváth Ádám, Végh Ádám, Blanker Dániel, Sényi Dániel, Jámber Petra, Simon Elizabet, Medzsibriczki Péter, Pete Anton Dániel, Simon Dániel, Kolompár Anita, Péterfi Lili Noémi, Wagner Csongor Zalán, Lajos Bálint, Király Amanda, Somlai Valter, Németh János Albert, Tátrai Alíz, Kolompár Angéla Afrodite, Varga Dominik József, Nagy Janka, Kustán Benjamin Gábor

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Házasságkötés

Parrag Gábor – Bogár Krisztina, Kovács Zsolt – Gál Brigitta, Tóth Gábor – Boronyák Andrea, Csóbor Tamás – Horváth Éva, Milley István – Balogh Katalin
Jókívánásainkat fejezzük ki az ifjú pároknak: a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg házasságukban!

Halálozás

Décsy László (1935), Németh Ferenc (1916), Horváth Gyula (1903), Szojka Sándorné sz. Hajdu Margit (1927), Szakos József (1967), Milei Kálmán (1926), Nagy Dezső Józsefné sz. Nagy Györgyi Rita (1955), Uszakai Antalné sz. Riba Ilona (1913), özv. Kerkai Jánosné sz. Gothárd Jolán (1930), Szanbauer Sándorné sz. Blázsovics Ágnes (1952), Suszter Ferenc (1949), Garamvölgyi Ferenc (1953), Fábián Boldizsár Ferenc (1930), Farkas József (1948), Varga Ottó János (1939), Kistrómay Antal (1927), Kiss Pálné sz. Márkus Margit (1948), Pintér István Elemér (1950), Tóth-Gergye Géza (1961), Boa Vilmosné sz. Tájer Mária (1924), Varga Józsefné sz. Horváth Irén (1931), Bedő Kálmánné sz. Kulcsár Sarolta (1913), Oláh Rezső sz. Galambos Teréz (1921), Vörös István (1928), Varga László (1955), Kőszegi Anna (1923), Koch György (1926), Zakál Lajos (1922), Erdész László (1950), Varga Endre (1940), Jakab Lászlóné sz. Léránt Irma (1921), Balogh János (1941), Győrfi Ferenc (1924), Tüttő Jenő (1923), Cziráki Imréné sz. Varga Gabriella (1930), Deák Sándorné sz. Tornyos Erzsébet (1910), Németh Józsefné sz. Ujj Margit (1919), Kruczler Károlyné sz. Simon Rozália (1926), Salamon Erzsébet (1910), Nagy Zsolt (1925),

özv. Németh Gyuláné sz. Horváth Ilona (1914), Csóka Margit (1949), Sibinger Imréné sz. Molnár Mária Magdolna (1932), özv. Varga Pálné sz. Hajós Márta (1918), Sári József (1944)

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

Legyünk egymás számára ajándék!

Szombathelyi Egyházmegyei Családpasztyációs Bizottsága

Családi Lelkinapra

Hívja a Szombathelyi Egyházmegye Családjait
2003. december 6. (szombaton) 6-17 óráig

Helyszín:

Jánosháza, Szent Imre Általános Iskola

A lelkinapot vezeti:

Dr. Veres András

Püspök

A részvétel díjtalan, adományokat a program költségeinek fedezésére köszönettel fogadunk.

A program teljes időtartama alatt
játékonysági vásár várja a résztvevőket,
melynek teljes bevételét
a jánosházi rászoruló családok
részére ajánljuk fel.

A **Gyermekeinkért 2000 Egyesület** mindenkit szeretettel hív és vár a 2003. november 15-én rendezendő

Egyesületi Báljára,

melyet a Mindszenty Iskolában rendez.

Jegyek a Szent Család Óvodában igényelhetők!

A **Taizéi Ifjúsági Találkozó** Hamburgban lesz december 29. és január 2. között. Az útiköltség 26.000 Ft, a részvételi hozzájárulás 38 Euro. Jelentkezés és bővebb felvilágosítás a plébániahivatalban.

A Magyar Katolikus Püspöki Kar javaslata alapján, december 9-án lesz a hálaadó szentmise az Egyház jótévedőiért, akik munkájukkal, anyagi támogatásukkal és jövedelemi adójuk 1%-ának felajánlásával segítik egyházunk működését.

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója
Megjelenik kéthavonta.

Szerkeszti: a Tájékoztatói Munkacsoport
Főszerkesztő és felelős kiadó: Stróber László
Szerkesztőség és a kiadó címe:

8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91. Tel.: 92/312-157

Szedés: „1-ségben az erő”

Nyomás:

Gura Nyomda Bt.

Zalaegerszeg, Bánya u. 2. Telefon: 92/316-863